

בש"פ 5645/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5645/18

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
מרכז-לוד (השופט א' שטמר) בעמ"י 53242-07-18
מיום 24.7.2018

המבקש: בעצמו

בשם המשיבה: עו"ד נגה בן סידי

החלטה

1. בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט א' שטמר) בעמ"י 53242-07-18 מיום 24.7.2018, בגדרה נדחה עררו של המבקש על החלטת בית משפט השלום בפתח תקווה (השופט א' כרייף) במ"י 48645-07-18 מיום 20.7.2018, והותרו על כנם תנאי שחרורו ממעצר.

2. המבקש נעצר ביום 19.7.2018 ונחקר בחשד לביצוע עבירות של הפעלת כלי טיס ללא רישיון וסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, בכך שטס, לכאורה, ללא רישיון טיס במרחב האווירי של אזור יהודה ושומרון.

3. ביום 20.7.2018 הגישה המשיבה לבית משפט השלום בפתח תקווה בקשה להארכת מעצרו של המבקש בחמישה ימים, וזאת בעילות של מסוכנות לציבור וחשש מפני שיבוש הליכי חקירה.

עמוד 1

בדיון שהתקיים בפני בית משפט השלום באותו היום, הסכימה המשיבה כי המבקש ישוחרר למעצר בית למשך 10 ימים. חרף הסכמה זו הורה בית משפט השלום (השופט א' כרייף) על שחרורו של המבקש בערובה ובתנאים, ובכלל זה איסור לטוס בכל כלי טיס במשך 60 יום, וזאת בסברו כי די בערובה ובתנאים אלה כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מהמשיב באותה העת.

4. על החלטתו זו של בית משפט השלום הגיש ערר המבקש לבית המשפט המחוזי.

במוקד עררו של המבקש עמדה טענה משפטית לפיה חוק הטיס אינו חל על נסיבות עניינו, וזאת מאחר שכלי הטיס שבבעלותו אינו רשום במרשם הישראלי, ומכיוון שהאירועים המצויים בחקירה התרחשו באזור יהודה ושומרון.

5. ביום 24.7.2018 דחה בית המשפט המחוזי את עררו של המבקש בקובעו כי המבקש עבר, לכאורה, על הוראות חוק הטיס. את קביעתו זו נימק בית המשפט כלהלן:

"אם כן, לכאורה, לצורך ההליך הנוכחי, נקודת המוצא היא כי האזור שבו הטיס העורר [המבקש - י' א'] את מטוסיו הוא בתחום 'מרחב הפיקוח התעופתי של ישראל' כהגדרתו בחוק הטיס תשע"א-2011, שאף נקבע אזור אסור לטיסה. משום כך, בשלב זה אין לקבל את טענותיו כי חוק הטיס אינו חל על טיסותיו, לא במובן של חלות טריטוריאלית של חוק הטיס, אף לא במובן של איסור ספציפי מכוח סמכות רשות התעופה האזרחית שמנויה במפורש בסעיף 82 לחוק הטיס".

6. כלפי החלטה זו מכוונת בקשת רשות הערר שלפניי.

7. בבקשתו שב המבקש ומעלה את הטענות שהשמיע בפני שתי הערכאות דלמטה. בפרט טוען המבקש כי בנסיבות עניינו אין תחולה לחוק הטיס, ולפיכך, אין בעובדות שתוארו על-ידי המשיבה כדי לבסס חשד לעבירה כלשהיא. בהקשר זה טוען המבקש כי אין להסתפק ב"קביעות לכאוריות", וכי היה על בית המשפט המחוזי להכריע בסוגיה באופן פוזיטיבי במסגרת החלטתו בבקשה להארכת מעצרו.

עוד מוסיף המבקש ומדגיש כי לצד תיק החקירה העומד במרכז הבקשה דנן, בעת הזו תלויים ועומדים נגדו שבעה תיקי חקירה מהשנים 2013 עד 2016. לשיטת המבקש, השתהות המשיבה בהגשת כתבי אישום בגין תיקי חקירה אלה תוך "שימוש בצווים שיפוטניים" במסגרת הליכי מעצר לוקה ב"חוסר הגינות משפטית".

8. מנגד, המשיבה סבורה כי יש לדחות את הבקשה. לשיטתה, המקרה דנן "אינו מעלה שאלה בעלת חשיבות עקרונית, משפטית או ציבורית, אשר חורגת מעניינם של הצדדים", וכן אינו מעורר נסיבות מיוחדות אחרות אשר עשויות להצדיק מתן רשות לערור בפני ערכאה שלישית.

לגופם של דברים טוענת המשיבה כי הפעלת כלי הטיס על-ידי המבקש בשטחי יהודה ושומרון מהווה עבירה לפי חוק הטיס, וכי אין ממש בטענות בדבר היעדר תחולת חוק הטיס על נסיבות עניינו של המבקש.

9. דין הבקשה להידחות.

10. כידוע, רשות ערר על החלטה בעניין מעצר תינתן רק במקרים המעוררים שאלה משפטית החורגת מעניינו הפרטני של המבקש, או כאשר ההחלטה עליה נסובה הבקשה פוגעת במבקש באופן חריג וקיצוני (ראו בש"פ 3970/18 אסווד נ' מדינת ישראל (5.6.2018)).

הבקשה שלפניי מממוקדת כל כולה בשאלת אופן יישום הוראות החוק על עניינו הפרטני של המבקש, ומשכך, אינה נופלת בגדרם של מקרים אלו. כמו כן, אין יסוד לטענה כי החלטתו של בית משפט השלום לשחרר את המבקש בתנאים מגבילים, חלף שחרורו למעצר בית, פוגעת בו באופן קיצוני, ואף להיפך – מדובר בהחלטה מידתית אשר מצמצמת את מידת הפגיעה במבקש למינימום ההכרחי לשם הפגת המסוכנות הנשקפת ממנו.

יוצא אפוא, כי הבקשה שלפניי אינה מגלה כל עילה למתן רשות ערר, ומטעם זה בלבד, דינה להידחות.

11. אוסיף עוד, כי לא מצאתי ממש בטענות המבקש בדבר היקף התייחסותו של בית המשפט המחוזי לטענותיו בדבר היעדר תחולתו של חוק הטיס על נסיבות עניינו.

בהתאם להוראת סעיף 13(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996, מעצרו של חשוד לפני הגשת כתב אישום מותנה בקיומו של חשד סביר בלבד לביצוע העבירה.

בפסיקתו של בית משפט זה פורש המונח "חשד סביר" כמתייחס לקיומן של ראיות הקושרות את החשוד לעבירה בה מדובר לא באופן אשר יוביל, לכאורה, להרשעתו, אלא במידת סבירות אשר מצדיקה – במאזן האינטרסים מזה ומזה – כי תינתן למשטרה אפשרות להמשיך ולסיים את החקירה, תוך הפעלת אמצעי של מעצר או חלופת מעצר נגד החשוד (ראו בש"פ 6350/97 רוזנשטיין נ' מדינת ישראל (29.10.1997); בש"פ 948/07 אברהם נ' מדינת ישראל (8.3.2007)).

בעניינינו, המסכת העובדתית שעליה נסמכים החשדות נגד המבקש מבוססת היטב, ולמעשה כלל לא נסתרה על-ידו. כך, במסגרת הדיון בבקשה להארכת מעצרו של המבקש בפני בית משפט השלום הבהיר בא כוחו כי "מרשי לא מסתיר את זה והוא טס מדי יום ולא מכחיש את העובדות האלו", כלשונו.

בנוסף, בהחלטתו של בית משפט השלום צוין כי "המשיב מודה שעשה מאות גיחות על בסיס יומיומי באמצעות כלי הטיס שברשותו".

במצב דברים זה אני סבור כי חרף טענותיו של המבקש, אכן מתגבש "חשד סביר" לביצוע העבירות המפורטות בבקשה להארכת המעצר, בהתאם לאמות המידה שהותוו לכך בפסיקת בית משפט זה. כמו כן, בדין נמנע בית המשפט המחוזי מלערוך בשלב זה ניתוח משפטי מדוקדק של העבירות שבביצוען חשוד המבקש. המסגרת המתאימה לעריכת ניתוח שכזה, במתכונתו המלאה, היא ההליך העיקרי – בין אם לאחר שמיעת הראיות או במסגרת טענה מקדמית לפי

סעיף 149(4) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982.

12. לבסוף, ראוי להבהיר כי יש ממש בטענתו של המבקש בדבר התמשכות ההליכים נגדו, אשר במסגרתם הוטלו עליו הגבלות דומות לאלה שבהן עסקינן עתה. יש לקוות כי המשיבה תואיל להפנות משאבים לטיפול בעניינו של המבקש, ובכך יתאפשר לו להתמודד עם החשדות נגדו כראוי ובהקדם.

13. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ט' באלול התשע"ח (20.8.2018).

ש ו פ ט
